

Arrest

nr. 299 496 van 5 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun etnie te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren in het dorp Hosay, district Asmar in de provincie Kunar, waar u heel uw leven woonde. U ging naar school tot de 5e graad van het lager onderwijs.

Uw vader zou in Afghanistan een winkel gehad hebben waar hij kippen en eieren verkocht. U hielp uw vader in de winkel. Uw vader zou contracten gehad hebben met een bedrijf genaamd, L., om kippen, eieren, groenten en fruit te leveren aan de gevangenis en de plaats voor gehandicapten. Het hoofd van dit bedrijf was tevens een commandant in het Afghaanse Nationale Leger.

U stelt dat buiten uw vader en uw paternale oom niemand anders op de hoogte was van de contracten. De taliban stuurde drie dreigbrieven naar uw vader, in 1391, 1395 en 1397. In deze dreigbrieven werd tegen uw vader gezegd dat hij moest stoppen met de contracten met de overheid. Uw vader werd ook drie keren opgebeld door de taliban waarin ze hem telefonisch bedreigden. U verklaart dat de derde dreigbrief tien of twaalf dagen voor de machtsovername werd afgegeven. U verklaarde het land verlaten te hebben twee dagen na de val van de overheid samen met uw vader, u raakte uw vader in Iran aan de grens met Turkije kwijt. Na uw vertrek zijn de taliban nog eenmalig bij u thuis langs geweest om naar u en uw vader te vragen, uw moeder sprak met hen en zei dat jullie naar Europa waren vertrokken. Later zijn de taliban nog met de burens gaan praten, het buurmeisje zei dat de taliban vroegen om hen in te lichten als ze iets meer zouden weten over u en uw vader.

Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk heeft ongeveer 6 maanden geduurd. U heeft in Bulgarije op 9 december 2021 en in Oostenrijk op 22 februari 2022 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. U heeft ook in Zwitserland uw vingerafdrukken afgegeven. U reisde echter door naar België. U kwam in België toe op 6 maart 2022 en u heeft hier een dag later een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende kopieën van documenten voor: uw taskara, drie dreigbrieven van de taliban, drie contracten en een certificaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij een terugkeer naar Afghanistan bent u bang gedood te worden door de taliban wegens de samenwerking van uw vader met de voormalige overheid. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 17 maart 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Deze vastgestelde leeftijd is beduidend hoger dan degene die u bij

de registratie van uw verzoek had opgegeven. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde 16 jaar te zijn, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. U verwees voor deze verklaring naar uw taskara die deze leeftijd zou vermelden (CGVS p. 3). Echter is een taskara gezien de alomtegenwoordige fraude en corruptie geen betrouwbaar document dat de werkelijke leeftijd van een persoon kan aantonen (zie verder). Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De vaststelling dat u zich dus onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient te worden gewezen op het feit dat u zowel in Bulgarije als in Oostenrijk al een verzoek tot internationale bescherming indiende, voordat u in België een verzoek indiende. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u echter nooit eerder in Europa een verzoek ingediend te hebben en werden er enkel vingerafdrukken genomen in bepaalde landen (CGVS, p.16), dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien dat u zowel in Oostenrijk als in Bulgarije een andere geboortedatum gebruikte dan degene die u in België opgaf (zie administratief dossier). Wanneer u gevraagd werd of u eerder al andere geboortedatums had gebruikt, zei u resoluut "neen" (CGVS, p.3). Sterker nog, u verklaarde zich meerderjarig in deze beide landen, terwijl u zich minderjarig verklaarde in België. Deze vaststellingen ondermijnen verder uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient te worden vastgesteld dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de taliban u en uw familie zouden bedreigen omdat jullie contracten zouden gehad hebben met de overheid. Ten eerste zijn de contracten die jullie afgesloten hadden met een logistiek bedrijf dat verder de leveringen deed aan de overheid, en niet direct met de overheid (CGVS, p.10). Dat volgens uw verklaringen de baas van dit logistiek bedrijf ook een commandant in het leger is (CGVS, p.10), is bevreedend maar is geen reden om vast te stellen dat u rechtstreekse contracten had met de overheid. In deze context is het dan ook weinig aannemelijk dat er dagelijks een overheidsvoertuig langskwam om de bestellingen op te halen (CGVS, p.12).

Er kan ook worden gesteld dat de activiteiten die u beoefende gepercipieerd zouden kunnen worden als zijnde 'antitaliban'. In de wetenschap dat duizenden Afghanen diensten leverden voor bedrijven is het zeer onwaarschijnlijk dat de taliban u en uw familie zouden viseren, louter omdat u dergelijke functie bekleedde. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. Uw familie zou jaren deze contracten gehad hebben en actief geweest zijn in deze branche en de enige bedreigingen die u aanhaalt bij de Belgische asielinstanties worden, zoals hieronder beschreven, ongeloofwaardig geacht.

Zo verklaart u dat de taliban uw vader drie dreigbrieven en drie dreigtelefoons zou gekregen hebben wegens zijn steun aan de Afghaanse overheid door het leveren van voedingswaren. De eerste dreigbrief werd in 1391 (2011) gestuurd, de tweede in 1395 (2016) en de derde in 1397 (2018). De drie dreigtelefoons zouden gekomen zijn na de tweede dreigbrief, waarvan één telefoontje na de laatste dreigbrief was (CGVS, p.13-14). Dat zou dus betekenen dat de taliban gedurende een periode van 7 jaar op verschillende momenten bedreigingen zou hebben geuit ten aanzien van uw vader maar in die periode niets effectief zouden ondernemen hebben tegen uw vader, ook al was het duidelijk dat uw vader niet naar de bevelen van de taliban luisterde. De vraag rijst waarom een daadkrachtige gewapende groepering als de taliban op zo'n weinig doortastende manier te werk zouden gaan wanneer ze iemand willen vervolgen.

U verklaarde verder met uw vader te zijn gevlucht op de tweede dag van de val van de Afghaanse overheid (CGVS, p.7 & 15-16), toch verklaart u tien of twaalf dagen voor de machtsovername de derde dreigbrief ontvangen te hebben (CGVS, p.15). U had eerder echter al verklaard dat de derde dreigbrief in 1397 (2018) werd opgestuurd, wat dus zou willen zeggen dat u ofwel al in 1397 het land bent ontvlucht, ofwel niet onmiddellijk na deze derde dreigbrief bent vertrokken, wat dan vragen doet rijzen omtrent de ernst van uw vrees. De val van de Afghaanse overheid was namelijk in augustus 2021 (= jaar 1400 volgens Afghaanse kalender). Opnieuw doet dit verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Er kan immers verwacht worden dat u wel duidelijk zal weten of u na deze dreigbrief nog langer in uw land van herkomst verbleef of niet.

Ook slaagt u er ook niet in geloofwaardige vervolgingsfeiten aan te halen ten aanzien van uw familie in de periode na uw vertrek.

De taliban zouden nog eenmaal zijn langsgekomen om naar u en uw vader te vragen. Uw moeder sprak met hen maar deed de deur niet open, de taliban zijn dus niet naar binnen geweest (CGVS, p.15). Deze eerder passieve houding van de taliban is op zijn minst opmerkelijk te noemen. De taliban hadden al meerdere bedreigingen geuit, als ze dan langs komen kan er op zijn minst verwacht worden dat ze wel naar binnen komen om te kijken of de personen die ze zoeken niet aanwezig zijn. Verder is het ongeloofwaardig dat de taliban pas zouden zijn langsgekomen toen u al een jaar in België was. Dat de taliban zo lang zouden wachten om eens langs te komen is zeer ongeloofwaardig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien woont de rest van uw familie nog steeds in hetzelfde dorp, ondanks uw bewering dat de taliban nog steeds naar u en uw vader op zoek zijn (CGVS p. 3).

De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie van uw verzoek in positieve zin te wijzigen. Vooreerst legt u enkel kopieën en geen originele stukken neer waardoor noch de herkomst noch de authenticiteit ervan kan worden nagegaan. Gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter van kopieën kan hieraan überhaupt geen bewijswaarde worden toegekend. Wat de kopie van uw taskara betreft, verklaarde u dat u uw originele taskara niet kon meenemen uit Afghanistan omdat het te gevaarlijk was om deze kwijt te raken onderweg (CGVS, p.5). U verklaarde in 1397 het land ontvlucht te zijn, het is dan ook opvallend dat de kopie van de taskara die u voorlegt in 1400 werd opgesteld (CGVS, p.9. – vertaling). Doordat dit document een kopie is, is de authenticiteit ervan niet worden gegarandeerd, dit document kan op eender welk moment door eender wie zijn opgesteld. Wat de kopieën van de contracten betreft en het certificaat betreft, wijst het CGVS erop dat deze documenten niet gedateerd zijn, deze documenten tonen ook op geen enkele manier aan dat uw vader contracten had met de overheid zoals u verklaarde. De dreigbrieven van de taliban betreffen handgeschreven documenten die door eender wie kunnen zijn opgesteld. Opmerkelijk is tevens dat u zelf weinig op de hoogte blijkt van de inhoud van de dreigbrieven, meer bepaald van de datering. U verklaart namelijk dat de eerste dreigbrief dateert van 1392 (2013), voor uw geboorte, aangezien uw vader al lang de winkel had (CGVS p. 6). Ook al zou u dan gemist zijn qua kalender, uw verklaring dat de eerste dreigbrief voor uw geboorte kwam klopt dus al niet met de op de brief vermelde datum, zijnde 8/01/1392 of omgezet naar de westerse kalender. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende functie bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas herstellen.

Wat de door u neergelegde documenten betreft, moet overigens in het algemeen ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van alle door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgelegd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurige geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd onttrokken, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te

garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

"Schending van artikel 48/3 tot 48/6 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève;

Schending van artikel 3;

Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn;

Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen;

Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet;

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"[...]

Toepassing in casu

1. IN HOOFDORDE: HET TOEKENNEN VAN HET VLUCHTELINGENSTATUUT KRACHTENS ARTIKEL 48/3 VAN DE VREEMDELINGENWET

1.1. Aangaande de asielmotieven van verzoekende partij

Het Commissariaat-Generaal hecht geen geloof aan verzoekers problemen met de Taliban en stellen dat zijn asielrelaas alle geloofwaardigheid ontbreekt.

Verzoeker is ernstig gegriefd en wenst het volgende te repliceren.

Vooreerst stelt tegenpartij dat verzoeker de Belgische instanties trachtte te misleiden omwille van zijn leeftijd en eerdere aanvragen in Bulgarije en Oostenrijk. Verzoeker merkt op dat vele asielzoekers niet weten dat ze bij het afstaan van slechts vingerafdrukken effectief een asielaanvraag hebben ingediend.

Hij heeft derhalve verklaard wél vingerafdrukken te hebben afgestaan en antwoordde negatief op de vraag of hij ook asiel heeft aangevraagd. Verzoeker verwijst eveneens naar de omstandigheden van vluchtelingen in Oostenrijk en Bulgarije. Verschillende objectieve informatie lichten te schrijnende situatie van vluchtelingen toe in de respectievelijke landen en het kan verzoeker dan ook niet verweten worden dat hij doorreisde naar België na zijn vingerafdrukken te hebben afgestaan. Verzoeker trachtte immers zijn verzoek tot internationale bescherming te zien behandeld worden op een menswaardige manier. Hij heeft bovendien nooit enige registratie ondergaan zoals in België en weet zelf niets af van de geboortedatum die de Oostenrijkse en Bulgaarse autoriteiten aan hem toekenden.

Wat betreft zijn leeftijd op de taskara, merkt verzoeker op dat de tegenpartij dient rekening te houden met de problematiek rond leeftijden en de vaststelling ervan wat betreft Afghaanse asielzoekers alsook het minimaal belang dat de Afghanen aan leeftijden geven. Immers, in Afghanistan worden de geboortedata niet met groot belang en precisie geregistreerd zoals in België. Zij vierten geen verjaardagen, houden die tellingen dus niet bij en geven vaak een vermoedelijke leeftijd, hetgeen niet in de handen ligt van de aanvrager (eigen vetjes): [...]

Vervolgens stelt tegenpartij dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de Taliban verzoeker en zijn familie zouden bedreigen omwille van hun contracten met de overheid. Verzoeker merkt eerstens op dat er geen draaiboek van de Taliban bestaat waarin hun werkwijze is uiteengezet. Bovendien kan van een groepering als de Taliban niet worden verwacht dat zij op rationele wijze redeneren of handelen. Zij hebben evenmin meegedeeld aan verzoeker of zijn familie waarom zij niet meteen actie ondernamen en het slechts nalieten op mondelinge en schriftelijke bedreigingen. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk de “weinig doortastende” handelswijze van de Taliban worden verweten.

In dit opzicht benadrukt verzoeker dat de veiligheidssituatie goed was in zijn dorp en dat de Taliban van een nabijliggend district lokaliseerde: [...]

Het is bovendien merkwaardig dat tegenpartij zélf erkent dat het werk van verzoeker en zijn vader kan aanzien worden als “anti-Taliban”, maar dan besluit dat zij geen gevaar lopen. Nochthans stelt het EUAA rapport van april 2022 dat ook burgers die aanzien worden als voorstanders van de voormalige overheid, zoals kan worden geconcludeerd uit het werk geleverd door verzoeker, slachtoffer worden van de Taliban: [...]

Tot slot motiveert tegenpartij dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake zijn vertrek uit Afghanistan en geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent de vervolgingsfeiten t.a.v. zijn familie na zijn vertrek.

Wat betreft de derde dreigbrief, wenst verzoeker het volgende te verduidelijken. Hij dacht dat hij werd bevestigd over de tijd van de laatste dreigtelefoon, die dus 10-12 dagen voor de machtsovername plaatsvond. De voorafgaande vragen gingen namelijk over de laatste telefoon die zijn vader had ontvangen: [...]

Dit was aldus een vergissing, die tegenpartij op dat moment kon aanhalen, maar die zij liever als argument achteraf gebruikt teneinde een negatieve beslissing te geven. Verzoeker bleef trouwens gedurende heel het onderhoud wél consistent over het jaartal van de derde dreigbrief, die gestaafd wordt door de datum op de derde dreigbrief zelf en die hij heeft voorgelegd: [...]

Aangaande de vervolgingsfeiten na het vertrek van verzoeker, merkt hij op dat er geen draaiboek bestaat van de Taliban waarin hun werkwijze is uiteengezet. Bovendien kan van een groepering als de Taliban niet worden verwacht dat zij op rationele wijze redeneren of handelen. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk de passieve houding van de Taliban worden verweten. Hij wenst hieraan toe te voegen dat de Taliban vrouwen en kinderen veeleer met rust laten en dat de moeder sprak met hen en aan hen had meegedeeld dat verzoeker en zijn vader het land hadden verlaten. Wellicht om die reden pleegde de Taliban geen agressieve inval: [...]

Ook beargumenteert tegenpartij dat verzoeker niet dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren en zich opnieuw zou willen of kunnen schikken naar de heersende Afghaanse waarden en normen. Verzoeker gaat hier infra dieper op in.

Er dient aan verwerende partij ook het volgende te worden herinnerd: [...]

1.2. Onbetwiste elementen

Uit bestreden beslissing en voorgaande opmerkingen blijkt dat volgend elementen onbetwist blijft en dus als geloofwaardig dient te worden beschouwd:

- Identiteit van verzoeker
- Identiteit van de familieleden
- Verwondingen van de broer

Deze elementen dienen bijgevolg automatisch te worden meegenomen in de analyse van nood tot bescherming van verzoeker.

1.3. De samenwerkingsplicht

[theoretische uiteenzetting inzake de samenwerkingsplicht]

Verzoekende partij heeft verscheidene documenten neergelegd en geeft dus aan alle moeite te hebben geleverd om zoveel mogelijk stukken bij te brengen. Zijn samenwerkingsplicht is volbracht.

Wat betreft de tegenpartij, dient het CGVS dus actief mee te werken om elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven en anderzijds moet zij nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst verzamelen.

Het mag dan ook verbazend zijn dat het CGVS zelf toegeeft dat er op heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is over de situatie in Afghanistan. Echter stellen zij dat er nieuwe informatie is van verschillende gezaghebbende experts, analisten en internationale organisaties die stellen dat de situatie verbeterd zou zijn.

Verzoekende partij wenst het CGVS erop te wijzen dat alle bronnen die zij aanhalen, zélf stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is en er niet concreet kan aangetoond worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schendingen kunnen oplopen bij een terug.

De UNHCR bekrachtigt deze bevindingen: [...]

Het is dan ook niet te vatten dat tegenpartij de mening is toegedaan dat een terugkeer naar Afghanistan veilig is en dat verzoeker er een menswaardig leven kan leiden, gezien alle beschikbare informatie tot heden spreekt van een enorm onveilige situatie én het moeilijk blijft nieuwe objectieve informatie te verkrijgen. De samenwerkingsplicht werd dan ook duidelijk niet vervuld in hoofde van de verwerende partij.

1.4. De vervolging van verzoeker conform aan artikel 1A van het Verdrag van Genève

a. Vervolgingsgrond

Verzoeker heeft verder een vrees bij terugkeer naar Afghanistan omdat verzoeker al sinds 9 mei 2022 in België verblijft. Hij leeft reeds meer dan een jaar in een althans volgens de Taliban, "ongelovig land", waardoor verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan, een bepaald risicoprofiel heeft. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker bezig is zich de Westerse waarden en normen eigen te maken.

Echter neemt het Commissariaat- Generaal in de huidige bestreden beslissing dit element niet ernstig genoeg op.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is hiermee alvast aangetoond.

Het Commissariaat-Generaal verwijst in haar bestreden beslissing dat uit de beschikbare informatie er niet kan afgeleid worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Echter benadrukt verzoeker dat er tot heden onduidelijkheid is over hoe de Taliban personen die Afghanistan hebben verlaten, zal behandelen.

[verwijzing naar landeninformatie, afkomstig van onder meer EUAA en UNHCR, en rechtspraak van de Raad, inzake het gebrek aan beschikbare informatie over de risico's in geval van terugkeer naar Afghanistan]

Samenvattend is er aldus weinig informatie beschikbaar over hoe personen gevisieerd zullen worden als 'verwesterd' sinds de machtsovername door de Taliban, doch heeft de Taliban wel duidelijke standpunten laten blijken over hoe de Sharia nageleefd moet worden.

Voorts stelt hetzelfde EUAA rapport van januari 2023 duidelijk dat er een "individuele beoordeling" gemaakt dient te worden op basis van iemand zijn kenmerken om te kunnen beoordelen of er een nood is aan internationale bescherming: [...]

Zoals ook blijkt uit het EUAA Report (zie hierboven), speelt de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol.

Verzoeker verliet Afghanistan bijna 2 jaar geleden en verblijft al sinds 21 februari 2022 in België. Dat dit uiteraard er ook toe geleid heeft dat verzoeker zich niet meer volledig houdt aan de islamitische waarden en normen, gelet op zijn reeds lang verblijf buiten Afghanistan. Bijgevolg voldoet verzoekende partij niet meer aan de islamitische waarden en normen die door de Taliban worden gehanteerd. Hierdoor loopt verzoeker kans op geseling of zelfs executie loopt ingeval hij zich niet houdt aan de sociale en thans vervreemde normen opgelegd door de Taliban: [...]

Dat de verzoekende partij omwille van zijn lang verblijf in België, wat door de Taliban als een ongelovig land wordt beschouwd, wel degelijk een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verwestering.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, haalt verzoeker wél een concreet element aan dat aantoonde dat er een gegronde vrees voor vervolging is bij een terugkeer naar Afghanistan.

Daarnaast wijst verzoeker de tegenpartij erop dat er ook een toekomstgerichte beoordeling dient te worden gemaakt van de vrees tot vervolging.

[theoretische uiteenzetting aan de hand van landeninformatie, afkomstig van onder meer EASO, Nansen en UNHCR, en rechtspraak van de Raad]

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt dat het Commissariaat- Generaal onredelijk is in haar motivering en is de bestreden beslissing niet zorgvuldig genomen.

Verzoeker heeft wel degelijk concrete elementen kunnen aanhalen waaruit blijkt dat verzoeker, omwille van zijn verwestering niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Door dit niet te doen, getuigt dit niet van een zorgvuldig onderzoek, noch van een gedegen onderzoek in de zin van artikel 48/3 Vw.

Dat de verzoekende partij minstens erkend had dienen te worden.

De bestreden beslissing dient hervormd, dan wel vernietigd te worden.

1.5. Het voordeel van twijfel

[...]

2. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING KRACHTENS ARTIKEL 48/4 VAN DE VREEMDELINGENWET

[...]

2.1. Gewapend conflict en willekeurig geweld

Voorheen kreeg een Afghaanse verzoeker de subsidiaire bescherming toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de Taliban de macht had.

Het is dan ook frappant te noemen dat nu de Taliban over heel Afghanistan de macht heeft, er geen subsidiaire bescherming meer kan worden verleend.

A.HET BEGRIP VAN "GEWAPEND CONFLICT"

[theoretische uiteenzetting op basis van rechtspraak en landeninformatie]

B.HET BEGRIP "WILLEKEURIG GEWELD"

[theoretische uiteenzetting op basis van rechtspraak en landeninformatie]

2.2 Ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing
Wat betreft artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet doet de verwerende partij opnieuw een algemene theoretische uiteenzetting over de algemene toepasbaarheid van het voormeld artikel op Afghanistan.

[uitgebreide uiteenzetting op basis van rechtspraak en landeninformatie]

Hoewel verzoeker akkoord is dat de slechte socio-economische situatie reeds bestond voor de machtsovername, blijft het verbazingwekkend dat het CGVS in haar beslissing meent dat het beperken van vrouwen tot de arbeidsmarkt slechts een kleine invloed heeft op de socio-economische situatie en geen rekening houdt met recentere informatie waarin de ernstige achteruitgang wordt vastgesteld.

Bovendien merkt verzoekende partij op dat verweerder geen gewag maakt van de grove mensenrechtenschendingen die de Taliban tot heden begaan. En de CGVS dus geheel nalaat enige motivering uiteen te zetten betreffende de precaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de Taliban en de strikte en vergaande toepassing van de Sharia.

[...]

Verzoeker stelt dat er verder nog veel andere betrouwbare artikels en rapporten zijn die de mensenrechtenschendingen door de Taliban onderschrijven.

Dat verzoeker derhalve een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan dan ook niet ontkent worden.

Verzoeker in de hierboven aangehaalde omstandigheden terugsturen naar Afghanistan is weldegelijk een onmenselijke en vernederende behandeling en maakt derhalve dat artikel 3 EVRM geschonden wordt.

Omdat het CGVS de humanitaire situatie en de mensenrechtenschendingen volledig uit het oog verloren is, dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op.

3. IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE: Vernietiging van de bestreden beslissing

Gezien bovenstaande elementen, acht verzoekende partij dat het CGVS zijn asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht heeft en dat de argumentatie van de tegenpartij wat betreft de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus onvoldoende is. Zij acht dan ook dat haar dossier, indien Uw raad dit nodig acht, teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor verdere analyse.

Verder acht verzoekende partij dat het CGVS, wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zijn dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig geanalyseerd heeft, onder meer wat betreft de veiligheids-, politieke, socio-economische crisis in Afghanistan en, in concreto, haar mogelijkheden van terugkeer in zijn land van herkomst.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS niet alleen artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen maar ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

Bijgevolg past het om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker middels URL-verwijzing volgende stukken:

"3. UNHCR, *Guidelines on Policies and Procedures in dealing with Unaccompanied Children Seeking Asylum*, februari 1997, [URL]

4. GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN – UPDATE I, februari 2023, [URL]

5. EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 77-78, [URL]

6. EUAA Country Guidance Afghanistan, April 2022, [URL]

7. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, [URL]
8. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, [URL]
9. Nansen vzw, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek, oktober 2021, [URL]
10. OHCHR, The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law, [URL]
11. UNHCR, Handbook Voluntary Repatriation: International Protection, 1996, [URL]
12. STATEMENT BY MRS. NATHALIE BROADHURST, DEPUTY PERMANENT REPRESENTATIVE OF FRANCE TO THE UNITED NATIONS, Afghanistan: "The security situation remains a serious concern", 20 december 2022, [URL]
13. ECRE, Working paper on assessing legal grounds for protecting Afghan asylum seekers in Europe, 18 maart 2023, [URL]
14. Human Rights Watch, World report 2023, [URL]
15. UNDP, Afghanistan Socio-Economic Outlook 2023, [URL]
16. Amnesty International, Tijd dat de VN-Mensenrechtenraad voortdurende 'meedogenloze misstanden' van de Taliban in Afghanistan aanpakt, 6 maart 2023, [URL]
17. COI Afghanistan, Taliban's impact on the population, juni 2022, [URL]
18. NANSEN Note 3-22, Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's, p. 41-42, [URL]
19. FR. John Sawicki, "Why Terrorists Use Female And Child Suicide Bombers", augustus 2016, [URL]".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan niet dienstig worden ingeroepen aangezien de Raad *in casu*, in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

5. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd en over zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk en Bulgarije.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 17 maart 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Deze vastgestelde leeftijd is beduidend hoger dan degene die u bij de registratie van uw verzoek had opgegeven. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde 16 jaar te zijn, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. U verwees voor deze verklaring naar uw taskara die deze leeftijd zou vermelden (CGVS p. 3). Echter is een taskara gezien de alomtegenwoordige fraude en corruptie geen betrouwbaar document dat de werkelijke leeftijd van een persoon kan aantonen (zie verder). Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De vaststelling dat u zich dus onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient te worden gewezen op het feit dat u zowel in Bulgarije als in Oostenrijk al een verzoek tot internationale bescherming indiende, voordat u in België een verzoek indiende. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u echter nooit eerder in Europa een verzoek ingediend te hebben en werden er enkel vingerafdrukken genomen in bepaalde landen (CGVS, p.16), dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien dat u zowel in Oostenrijk als in Bulgarije een andere geboortedatum gebruikte dan degene die u in België opgaf (zie administratief dossier). Wanneer u gevraagd werd of u eerder al andere geboortedatums had gebruikt, zei u resoluut "neen" (CGVS, p.3). Sterker nog, u verklaarde zich meerderjarig in deze beide landen, terwijl u zich minderjarig verklaarde in België. Deze vaststellingen ondermijnen verder uw algemene geloofwaardigheid."

Verzoekers argumenten in het verzoekschrift kunnen niet worden aangenomen ter weerlegging van de voorstaande terecht en pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier.

Vooreerst dient benadrukt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, "*Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, Kennisgeving van onze beslissing*"). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Wat betreft zijn verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk en Bulgarije beweert verzoeker in het verzoekschrift dat veel asielzoekers bij het afstaan van vingerafdrukken niet weten dat ze een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Dit betreft een loutere, veralgemenende bewering die verzoeker met geen enkel element staft en waarmee hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij niet wist dat hij in zowel Oostenrijk als Bulgarije een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.

Daarnaast kan verzoekers verwijzing naar de omstandigheden van vluchtelingen in Oostenrijk en Bulgarije geen verschoning bieden voor zijn poging om de Belgische asielinstanties te misleiden inzake zijn verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk en Bulgarije. Waar verzoeker immers verwijst naar "*verschillende objectieve informatie*" die de schrijnende situatie in de respectievelijke landen zou toelichten, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker deze informatie niet bijbrengt.

Wat betreft zijn leeftijd op zijn taskara betoogt verzoeker, onder verwijzing naar een passage uit algemene informatie, dat rekening dient te worden gehouden met de problematiek rond leeftijden en de vaststelling ervan in Afghanistan, alsook met het minimaal belang dat Afghanen aan leeftijden hechten. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met het verwijzen naar algemene informatie over het gebruik van leeftijden in Afghanistan om zijn tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen in verband met zijn leeftijd toe te dekken. Indien verzoeker geen belang zou hechten aan zijn leeftijd of deze niet zou kennen, dan is redelijk te verwachten dat hij dit zo zou verklaren, *quod non*.

Gelet op de resultaten van de medische tests ter vaststelling van verzoekers leeftijd, verzoekers verklaringen in Oostenrijk en Bulgarije in verband met zijn leeftijd en de vaststellingen in verband met de

door verzoeker bijgebrachte taskara, kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden en zich onterecht minderjarig heeft verklaard.

De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers doelbewuste misleidende verklaringen over zijn leeftijd maken bijgevolg een negatieve indicatie uit voor wat betreft verzoekers algemene geloofwaardigheid.

6. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in zijn asielrelaas, met name dat de taliban verzoeker en zijn familie zouden bedreigen omdat zij contracten zouden afgesloten hebben met de overheid.

Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen enkel geloof aan het door verzoeker naar voor geschoven vluchtrelaas, noch aan de vrees voor vervolging die hij hieruit puurt.

De elementen van de motivering betreffen de volgende:

- uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie contracten had afgesloten met een logistiek bedrijf dat verder de leveringen deed aan de overheid, en dus niet rechtstreeks met de overheid (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10);

- aangezien duizenden Afghanen diensten leverden voor bedrijven kan niet worden aangenomen dat de taliban verzoeker en zijn familie zouden viseren, louter omdat verzoekers familie dergelijke functie bekleedde;

- uit verzoekers verklaringen blijkt dat de taliban gedurende een periode van 7 jaar op verschillende momenten bedreigingen zouden hebben geuit ten aanzien van verzoekers vader, maar in die periode niets effectief zouden ondernomen hebben tegen zijn vader, hoewel deze geenszins naar de bevelen van de taliban luisterde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14); dergelijke weinig doortastende werkwijze valt niet te rijmen met een daadkrachtige gewapende groepering als de taliban;

- verzoekers incoherente verklaringen over het tijdstip van ontvangst van de derde dreigbrief van de taliban en over het tijdstip waarop hij Afghanistan verlaten heeft, ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn relaas;

- de passieve houding van de taliban ten aanzien van verzoekers familie in de periode na verzoekers vertrek is niet aannemelijk – de taliban kwam nog één keer langs om naar verzoeker en zijn vader te vragen, wanneer verzoeker reeds een jaar in België verbleef (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15);

- de door verzoeker neergelegde documenten kunnen de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen.

Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het stellen dat de passieve houding van de taliban hem niet kan worden toegeschreven, het verwijzen naar algemene landeninformatie inzake de situatie van voorstanders van de voormalige overheid, het herhalen en verduidelijken van zijn verklaringen over de derde dreigbrief en zijn vertrek uit Afghanistan, het herhalen van eerder afgelegde en beoordeelde verklaringen over de handelingen van de taliban ten aanzien van verzoekers familie na zijn vertrek en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. Waar verzoeker meent dat de houding van de taliban hem niet kan worden verweten, gaat hij voorbij aan de terechte overweging dat niet aannemelijk is dat een daadkrachtige groepering als de taliban dermate weinig doortastend te werk zou gaan en passief zou gedragen. Immers is niet aannemelijk dat de taliban verzoekers vader over een periode van 7 jaar zou bedreigen, zonder tot actie over te gaan, te

meer verzoekers vader de taliban duidelijk niet gehoorzaamde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Evenmin kan worden aangenomen dat de taliban pas anderhalf jaar na verzoekers vertrek uit Afghanistan eenmaal kwamen vragen naar verzoeker en zijn vader en dat ze niet eens binnen zijn geweest (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). De loutere bewering dat de taliban vrouwen en kinderen met rust laten biedt geen aannemelijke uitleg voor dergelijke ongeloofwaardige werkwijze. Verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over de passieve houding van de taliban ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en de vrees die hij hieruit puurt.

8. Voor zover verzoeker in het verzoekschrift het merkwaardig acht dat verweerder zelf erkent dat het werk van verzoeker en zijn vader kan aanzien worden als anti-taliban, wordt vastgesteld – en verweerder stelt dit ook ter zitting - dat dit een materiële vergissing in de bestreden beslissing betreft. Waar de bestreden beslissing stelt dat *“de activiteiten die u beoefende gepercipieerd zouden kunnen worden als zijnde ‘antitaliban’”*, wordt echter bedoeld dat de activiteiten die verzoeker beoefende *niet* gepercipieerd kunnen worden als zijnde ‘anti-taliban’. Dit blijkt tevens ook uit het vervolg van de alinea, die als volgt luidt: *“In de wetenschap dat duizenden Afghanen diensten leverden voor bedrijven is het zeer onwaarschijnlijk dat de taliban u en uw familie zouden viseren, louter omdat u dergelijke functie bekleedde. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. Uw familie zou jaren deze contracten gehad hebben en actief geweest zijn in deze branche en de enige bedreigingen die u aanhaalt bij de Belgische asielinstanties worden, zoals hieronder beschreven, ongeloofwaardig geacht.”*.

9. Verzoeker stelt op basis van algemene landeninformatie dat ook burgers die aanzien worden als voorstanders van de voormalige overheid, zoals volgens verzoeker kan worden geconcludeerd uit zijn werk, slachtoffer worden van de taliban. Deze informatie is echter van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviseerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de voorstaande vaststellingen, in gebreke.

10. Verzoeker verduidelijkt en herhaalt in het verzoekschrift zijn verklaringen met betrekking tot de derde dreigbrief en zijn vertrek uit Afghanistan. Hij stelt dat het een vergissing betrof, die verweerder had kunnen aanhalen, maar pas achteraf heeft gebruikt om een negatieve beslissing te geven. Verzoeker stelt verder dat hij wel consistent was over het jaartal van de derde dreigbrief.

Het louter hernemen van zijn verklaringen en het benadrukken dat hij wel consistent was over het jaartal van de derde dreigbrief biedt geen verklaring voor verzoekers uiteenlopende verklaringen over het tijdstip van ontvangst van de derde dreigbrief. De enkele opmerkingen aangaande de tegenstrijdigheden kunnen niet tot een andere beoordeling leiden en komen voor als een laattijdige poging tot rechtzetting van incoherenties, die tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet rekening worden gehouden met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, aldus met inbegrip van tegenstrijdigheden in de verklaringen die niet tijdens het persoonlijk onderhoud werden vastgesteld.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. De bestreden beslissing motiveert terecht als volgt:

“U verklaarde verder met uw vader te zijn gevlucht op de tweede dag van de val van de Afghaanse overheid (CGVS, p.7 & 15-16), toch verklaart u tien of twaalf dagen voor de machtsovername de derde dreigbrief ontvangen te hebben (CGVS, p.15). U had eerder echter al verklaard dat de derde dreigbrief in 1397 (2018) werd opgestuurd, wat dus zou willen zeggen dat u ofwel al in 1397 het land bent ontvlucht, ofwel niet onmiddellijk na deze derde dreigbrief bent vertrokken, wat dan vragen doet rijzen omtrent de ernst van uw vrees. De val van de Afghaanse overheid was namelijk in augustus 2021 (= jaar 1400 volgens Afghaanse kalender). Opnieuw doet dit verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Er kan immers verwacht worden dat u wel duidelijk zal weten of u na deze dreigbrief nog langer in uw land van herkomst verbleef of niet.”

11. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij Afghanistan bijna 2 jaar geleden verliet en sinds begin 2022 (9 mei 2022 dan wel 21 februari 2022, zie verzoekschrift p. 12 en 17) in België verblijft. Hij verwijst naar landeninformatie inzake de situatie van personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het buitenland.

11.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangebracht, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

11.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Afghanistan in augustus 2021, twee dagen na de val van de Afghaanse overheid, heeft verlaten en op 6 maart 2022 in België is aangekomen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 15-16). Bijgevolg verblijft verzoeker ongeveer twee jaar in België.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker

maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in Europa vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*.

Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in augustus 2021 reeds meerderjarig was (minstens 18 jaar, gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek) en gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren.

12. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

De bestreden beslissing motiveert op goede gronden als volgt:

“De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie van uw verzoek in positieve zin te wijzigen. Vooreerst legt u enkel kopieën en geen originele stukken neer waardoor noch de herkomst noch de authenticiteit ervan kan worden nagegaan. Gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter van kopieën kan hieraan überhaupt geen bewijswaarde worden toegekend. Wat de kopie van uw taskara betreft, verklaarde u dat u uw originele taskara niet kon meenemen uit Afghanistan omdat het te gevaarlijk was om deze kwijt te raken onderweg (CGVS, p.5). U verklaarde in 1397 het land ontvlucht te zijn, het is dan ook opvallend dat de kopie van de taskara die u voorlegt in 1400 werd opgesteld (CGVS, p.9. – vertaling). Doordat dit document een kopie is, is de authenticiteit ervan niet worden gegarandeerd, dit document kan op eender welk moment door eender wie zijn opgesteld. Wat de kopieën van de contracten betreft en het certificaat betreft, wijst het CGVS erop dat deze documenten niet gedateerd zijn, deze documenten tonen ook op geen enkele manier aan dat uw vader contracten had met de overheid zoals u verklaarde. De dreigbrieven van de taliban betreffen handgeschreven documenten die door eender wie kunnen zijn opgesteld. Opmerkelijk is tevens dat u zelf weinig op de hoogte blijkt van de inhoud van de dreigbrieven, meer bepaald van de datering. U verklaart namelijk dat de eerste dreigbrief dateert van 1392 (2013), voor uw geboorte, aangezien uw vader al lang de winkel had (CGVS p. 6). Ook al zou u dan gemist zijn qua kalender, uw verklaring dat de eerste dreigbrief voor uw geboorte kwam klopt dus al niet met de op de brief vermelde datum, zijnde 8/01/1392 of omgezet naar de westerse kalender. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende functie bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas herstellen.

Wat de door u neergelegde documenten betreft, moet overigens in het algemeen ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van alle door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.”

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet.

15. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

16. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie in de bestreden beslissing is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn, of is dezelfde, als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sinds de machtsovername sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Waar verzoeker erop wijst dat er eind 2022 juist een toename is geweest van activiteiten van gewapende conflicten en dat er een stijging is inzake veiligheidsincidenten vergeleken met dezelfde periode in 2021, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald is en het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

17. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

W. MULS